Del barri de la infància als projectes de ciutat

Encetem una sèrie de reportatges en què cada setmana un alcalde ens durà de ruta per la seva ciutat
Madrenas combina llocs personals i punts de transformació de Girona

Hem quedat al punt de migdia en una cafeteria del carrer de la Creu, just al davant d'on Marta Madrenas havia tingut la seva immobiliària des que era molt jove fins que, el 2015, va assumir Urbanisme en el segon govern de Puigdemont a la ciutat, i va vendre-la perquè ho va considerar incompatible èticament. "És el meu barri, de petita vivia a la travessera de la Creu. En aquella època aquí també dèiem 'anem a Girona' quan anàvem al centre. Més enllà de la Creu tot eren camps. Jugàvem al carrer, i recordo sobretot el crit 'que ve un cotxe!'", m'explica mentre es pren una aigua a la terrassa del bar. Quan comencem a caminar en direcció al carrer Migdia, es para a la cantonada amb el carrer Cardenal Margarit, que es va fer de plataforma única fa un temps. "Mira, ara no hi ha cap cotxe, que bé!", exclama, i de seguida m'hi afegeix l'explicació: "Ho vaig seguint, perquè a vegades hi ha cotxes pel mig." Li pregunto també pel canvi de contenidors a la zona i la reforma del carrer de la Creu, dos projectes que van aixecar polseguera. Ella assegura que "els canvis costen", però que ara que la gent s'hi ha acostumat, "estan funcionat". A mesura que anem avançant, per la Creu i després pel carrer Migdia, es va trobant coneguts amb els quals se saluda efusivament. "És que estic a casa!", em diu somrient, just abans de saludar una dona gran. "Era la senyoreta Sambola, que havia estat la meva mestra." Al carrer Migdia anem veient molt moviment comercial. "Aquí no va quedar gaire tocat per la pandèmia, i els pocs locals que van tancar ja tornen a estar llogats", assenyala. Arribem al mercat del Lleó, i l'alcaldessa explica que hi va a comprar cada dissabte. "També hi vinc sempre a comprar peix, és una sort que en una gran ciutat com Girona no s'hagi perdut el producte de proximitat."

Agafem el cotxe oficial i ens n'anem cap al segon punt de la ruta, que Madrenas ha ideat pensant a mostrar els projectes de ciutat a curt i mitjà termini. Per això la següent parada és l'entrada sud, a la carretera Barcelona, que ella mateixa va establir ja el 2017 com a gran projecte que volia deixar de llegat de la seva alcaldia. Des de davant del xalet Soler, futura seu de la Casa de la Tecnologia, ens mirem l'antiga fàbrica Simon, que ha d'acollir l'institut Ermessenda. Tots dos, projectes públics que van amb retard. Madrenas, però, destaca que es van fent passos: Educació està redactant el projecte de l'institut, i el Consell Comarcal –per encàrrec del consistori–, el de la Casa de la Tecnologia, que l'alcaldessa calcula que es podrà inaugurar el 2023. "Tot això canviarà molt", diu girant-se i posant el focus cap a la zona on s'està aixecant al fons la clínica Girona, i a mig terme hi ha les naus que encara continuen dempeus. Ens hi acostem una mica caminant i m'explica que hi ha diversos inversors interessats i que aviat es desencallarà el desenvolupament d'almenys la meitat de l'àmbit pendent d'edificació. Sobre les peticions de l'oposició que hi hagi un projecte comú per a tota l'entrada sud, Madrenas és clara: ja hi és. Fa temps que es va definir la urbanització de la zona i hi ha un model comú de tipus de vorera, incloent-hi carril bici, tipus d'il·luminació, etc. "Quedarà tot totalment homogeni", remarca.

El tercer punt de la ruta també és per un gran projecte a mitjà termini: el campus de salut del Trueta, que anirà a cavall entre Girona i Salt. Baixem del cotxe al parc Jordi Vilamitjana (Mas Masó) i l'alcaldessa m'assenyala tota la zona de la ciutat que s'abraçarà: des d'abans del restaurant Mas Sureda fins al límit amb Salt. Com es va dir fa un any, aproximadament un terç dels 173.500 metres quadrats del projecte seran a la capital gironina (els altres dos terços, a Salt). Madrenas subratlla que serà un gran revulsiu per a la zona i que comportarà el desenvolupament urbanístic també d'espais residencials en altres zones a l'entorn de Mas Masó. "Transformarà Can Gibert al 100% a quinze anys vista", afirma. Li pregunto per la seva lluita perquè el Trueta anés a Domeny,

però no hi vol entrar: “Ara, un cop decidit, em vull centrar en les possibilitats que suposa per a aquesta zona.”

Tornem al cotxe i fem cap a la frontissa de Santa Eugènia. Madrenas em vol parlar del projecte de nova comissaria. “No serà una subcomissaria, com diuen alguns, serà una comissaria, la comissaria de Santa Eugènia. Aquí també hi haurà molts efectius, serà la seu de la secció motoritzada, tindrà una sala de formació de la policia...” Madrenas no defuig, doncs, en la ruta, un dels barris que més denuncia problemes de seguretat ciutadana i incivisme. Ella, però, aclareix de nou que els problemes de delinqüència i les ocupacions il·legals de pisos són sobretot tasca dels Mossos –té demanada hora amb el nou conseller de l’Interior per sol·licitar-li més presència en zones com ara Santa Eugènia– i que la policia local s’ha de centrar més en el civisme. Justament una breu passejada per la frontissa ens porta de seguida a una zona de contenidors on ens trobem una imatge habitual a Santa Eugènia: deixalles apilades a fora, incloent-hi fins i tot una nevera. “A això no hi ha dret! És continu, aquí i en altres llocs!”, exclama Madrenas, que promet dedicar-hi més esforços. L’alcaldessa també ha triat la frontissa per recordar el seu vincle amb la zona: va ser-hi regidora de barri durant el primer mandat de Puigdemont, afrontant els problemes que hi havia a la frontissa. “Em sento molt satisfeta del que vam aconseguir, no va ser fàcil aconseguir un projecte consensuat. Quan vam arribar hi havia una guerra contra l’Ajuntament. I gràcies a la feina feta vam acabar amb bastants suports, sent els més votats el 2015 i tot.”

L’última parada de la ruta és al centre, a la Rambla i la plaça del Vi. Al capdamunt de la Rambla seiem un moment i em comenta que l’ha triada per ser “la part més tocada del comerç per la pandèmia”, i recorda “amb molta pena” quan “tot estava abaixat”, però destaca que el moment actual permet ser optimista: “Toco fusta perquè estem anant a un ritme de recuperació molt bo.” Mentre anem baixant per la Rambla –és l’hora de dinar i hi ha moltes botigues tancades– em va ensenyant els cartells de “llogat” que ja pengen de molts aparadors. “Encara en queden per llogar però ja no és dramàtic ara, ho va ser.” Enfilem ja el tram final del recorregut cap a la plaça del Vi i dues hores després d’haver-nos trobat a la cafeteria de l’Eixample, a “casa seva”, acabem a davant de l’ajuntament de Girona, que podríem dir que ara és gairebé “la seva casa”, o almenys el lloc on passa més hores. “I amb diferència!”, hi afegeix ràpid ella, quan jo li ho comento.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 05-07-2021, Pàgina 22

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1995448-del-barri-de-la-infancia-als-projectes-de-ciutat.html